

Svatba bude, i kdybyste nechtěli!

Divadlo A. D. Stonařov / Václav Štěch

Na železnici dějou se věci

Rozhodně jsou snazší úkoly než nastudovat jednu z komedií Václava Štecha, klasika české veseloherní tvorby. Zrovna konkrétně ve *Třetím zvonění* dá docela dost práce se i jenom jednoduše zorientovat, kdo kdy a proč jel do Prahy, kdo seděl v kterém vlaku a s kým se tam potkal a co se mu stalo, v jakém pořadí jsou jednotlivé zastávky na trati... A tak dál, a tak dál. Stonařovští se úkolu zhostili poctivě, navíc ještě s přidanou hodnotou poměrně podstatné autorské úpravy Luďka Doležala pod názvem *Svatba bude, i kdybyste nechtěli!* (Ke cti úpravě slouží třeba přidaná postava Pilzovy maďarské milenky, která je funkčním rozvinutím motivu, který Štěch naznačuje, ale opouští.)

Už od začátku to vypadá dobře. Vynikající, k avantgardě dvacátých let minulého století odkazující scénografie, jež využívá symbolu deštníku, který je zároveň důležitou rekvizitou rozuzlení Štechovy komedie i estetickým objektem. Povedené, nepřepálené, leč jednoznačně stylizované kostýmy. A hlavně herecky vyrovnaný soubor, který má cit pro přesnou míru komediální nadsázky, jež ještě neupadá do šarže, v každé chvíli bezpečně ví, jakou hraje situaci, a nevypadává z rolí.

Přesto (a také navzdory tomu, že celek pokládám za opravdu povedenou, sympatickou záležitost) se sluší i na tomto místě upozornit na určité neduhy. Zprv se domnívám, že v určitých situacích úprava nepomáhá ke snazšímu pochopení komplikovaných situací v textu, naopak je přidáním motivy třeba i zmatňuje.

Zadruhé jsme se jako porota svorně pozastavili nad hudební složkou. Nic proti ní samotné, rozhodně nic proti práci skladatele Lubomíra Zadiny, ale z dramaturgického hlediska se v inscenaci jen málokdy stane, že by tu píseň organicky plynula ze situace, a z technického hlediska se potom u různě pěvecky nadaných členů souboru různou měrou projevuje nešikovnost kombinace reprodukované (a tudíž amplifikované) hudby se zpěvem bez mikrofonů.

Ani jedna z vyřčených výhrad není zcela zanedbatelná, ale v mých očích (očích člověka, který si cení už jenom té záliby ve Štechově tvorbě) pořád výš stojí potěšení z výtvarně povedeného a herecky kompaktního celku. Děkuju za to.

Štěch napsal pod vlivem dojmů z první inscenace *Třetího zvonění* v Národním divadle, s níž byl velice spokojen, autorskou poznámku, v níž mimo jiné píše: „*Všichni umělci našli si pro své úlohy případný tón, přirozenou masku i úbor. Upozorňuji s důrazem, že nikdo při premiéře nekarikoval. Prosím tedy všech, kdož v tomto kuse kdy vystoupí, aby též nijak nesnižovali úlohy křiklavostí hry, kostýmů neb líčení.*“ Mám za to, že včera by býval mohl být v Třešti spokojen.

Michal Zahálka